

Stand til at føre et ganske overordentlig vægtigt Bevis i Marken derfor. Den højtærede Justitsminister har i sin Redegørelse fremstillet en Række Grunde, som for ham i saa Henseende skulde synes afgørende, og han har sagt, at Dr. Muus havde anført forskellige Ting som Grunde for, at han ikke havde omtalt Læge Langhoffs Drikfældighed. Den højtærede Justitsminister siger om disse forskellige Ting, at de forekomme ham at være selvmodsigende. Men den højtærede Minister har ikke begrundet dette med noget, og jeg kan ikke se, hvori Selvmodsigelsen paa noget Punkt ligger. Jeg vil gøre opmærksom paa, at ingen af disse Grunde er Grunde, der anføres paa den Maade, at Dr. Muus har sagt: Naar jeg ikke den Dag har omtalt dette Forhold, er det af den og den Grund. Dette kan han ifølge Sagens Natur ikke sige, thi han tror jo selv, at han har omtalt Sagen. Hvad Dr. Muus gør, er derfor dette, at han søger at forklare, hvorledes han kan have glemt at omtale det, hvis han ikke har omtalt det. Han bruger den høfligt indrømmende Vending: Hvis jeg ikke har omtalt det; men da han lige i Forvejen har sagt til Ministeren, at han mener at have omtalt det, ved Ministeren, at det, han gør under denne Forudsætning, er, at han søger at forklare den Forglemmelse, som for ham selv har faaet saa stor Betydning, hvis den er be-
gaaet.

Jeg spørger nu: Var denne Forglemmelse meget mærkelig, eller var den nogenlunde naturlig for denne Embedsmand, som kom til den højtærede Justitsminister paa dette Tidspunkt? Er den saa unaturlig, at den kun kan forklares ved den bevidste Hensigt at ville føre den højtærede Justitsminister bag Lyset, narre ham, som Justitsministeren sagde i Dag? Jeg beder ærede Medlemmer erindre Situationen. Situationen er denne, at der er foregaaet et Ministerskifte. Det er et af disse Tidspunkter, hvor Forholdet mellem Departementets Embedsmænd og de skiftende Ministre alle Dage kan være noget vanskeligt, fordi den nye Minister ikke er inde i Sagerne paa samme Maade, som den foregaaende var det, og fordi det er en meget vanskelig Opgave for Embedsmændene at bringe ham fuldt ud paa

Højde med de foregaaende Ministre i Henseende til Kendskab til det ene og det andet Spørgsmaal. Under denne Situation forelægges de første Indstillinger med Hensyn til Læge Langhoffs Forflyttelse, Indstillinger, der gælde Holstebro og, saa vidt jeg har forstaaet de udsendte Redegørelser, tillige Thisted. Ved denne Lejlighed overbringes Indstillingen ikke af Dr. Muus, men derimod af Stabslæge Norrie. Og hvad siger saa Stabslæge Norrie til den højtærede Justitsminister? Saa vidt jeg har forstaaet Fremstillingen, have de aabenbart staaet overfor hinanden derinde ved Bordet, parate til at skilles hurtigt, og saa siger Stabslæge Norrie til Ministeren: Jeg gør opmærksom paa, at denne Forflyttelse har en lang Forhistorie, men Ministerens Departementschef ved Besked om denne Forhistorie. Her vil jeg spørge den højtærede Justitsminister, om han umiddelbart derefter har henvendt sig til Departementschefen og spurgt ham: Hvad ved De om hele denne Sag? Og dernæst vil jeg spørge den højtærede Justitsminister, om han, forudsat, at han ikke har faaet fuldkommen Oplysning af Departementschefen, da har spurgt Dr. Muus, næste Gang han saa ham: Hvad ved De om hele dette Spørgsmaal? Hvad siger Dr. Norrie til med den lange Forhistorie? Vil De give os Oplysning derom? Saa vidt jeg har forstaaet de udsendte Redegørelser, har den højtærede Justitsminister ikke rettet et saadant Spørgsmaal hverken til Departementschef Fuis eller til Dr. Muus paa dette Tidspunkt. Jeg saa den højtærede Justitsminister bøje sig; jeg ved ikke, om det var Udtryk for, at han vilde gøre en Bemærkning? (*Justitsministeren*: Nej!). Jeg tror altsaa at kunne sige, at efter Fremstillingen i de udsendte Redegørelser foreligger der ikke nogen Oplysning om, at den højtærede Justitsminister har rettet et saadant Spørgsmaal. Da Dr. Muus saa kommer til den højtærede Justitsminister for at udtale sig om Sagen, da er det Spørgsmaal, det først og fremmest gælder, ikke dette, om Læge Langhoff skal forflyttes, hvilket man paa Forhaand gaar ud fra, men derimod, om han skal det ene eller det andet Sted hen, og efter de Referater, der foreligger af Samtalerne, er det tydeligt, at Forhand-